

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/345/2015
Identifikačné číslo spisu: 6015200024
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:6015200024.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Henčekovej, PhD. v právnej veci žalobcu: Spoje, s.r.o., so sídlom Horná Strieborná 288/8, 974 01 Banská Bystrica, právne zastúpeného JUDr. Tatianou Kubincovou, PhD., advokátkou, so sídlom M. Rázusa 20, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Okresnému úradu Banská Bystrica, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Nám. L. Štúra 1, 974 05 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OVBP2-2014/30735-SA zo dňa 24. októbra 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/4/2015-79 zo dňa 27. mája 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/4/2015-79 zo dňa 27. mája 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OVBP2-2014/30735-SA zo dňa 24. októbra 2014, ktorým žalovaný na odvolanie žalobcu potvrdil prvostupňové rozhodnutie Mesta Banská Bystrica č. ZT-PR-114938/7498/2014 zo dňa 25.06.2014, ktorým bola žalobcovi podľa § 106 ods. 1 písm. a) zákona č. 50/1976 Zb o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 50/1976 Zb.“) uložená pokuta vo výške 1.500,- € za to, že konal v rozpore s ustanovením § 57 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb., keď uskutočnil drobnú stavbu bez písomného oznámenia stavebnému úradu, že proti jej uskutočneniu nemá námietky.

Na námietku žalobcu, že správny orgán porušil zásadu vyplývajúcu z ustanovenia § 3 ods. 5 Správneho poriadku, a teda nebolo dbané o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely, krajský súd uviedol, že sa predpokladá rozhodovanie v skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch, keďže v predmetnej veci išlo o jednu posudzovanú

vec, preto námietka nebola uplatnená správne.

Pokiaľ mal žalobca na mysli zmenu právneho názoru, resp. prekvalifikovanie správneho deliktu, k tomuto krajský súd poznamenal, že rozhodujúcim pri posudzovaní zákonnosti je to, či posledne vydané rozhodnutie je vydané v súlade so zákonom. Krajský súd sa stotožnil so stanoviskom žalovaného, že ak prvostupňový správny orgán v ďalšom konaní po predchádzajúcom zrušení jeho skoršieho rozhodnutia v rámci vykonávania dokazovania, zhromažďovania podkladov k rozhodnutiu, dospel k inému záveru, k akému ho zaviazal odvolací orgán, nepostupoval nesprávne. Navyše odvolací orgán nepovažoval zistený skutkový stav za ustálený, a preto po jeho doplnení nemožno a priori vylúčiť iné právne posúdenie veci. V zásade možno pripustiť zmenu právneho názoru, avšak túto je potrebné náležite odôvodniť, k čomu v danom prípade podľa krajského súdu došlo.

Krajský súd považoval námietky žalobcu vo vzťahu k porušeniu ustanovenia § 59 ods. 3 Správneho poriadku za účelové, pretože prekvalifikovanie správneho deliktu bolo v jeho prospech.

Rovnako sa krajský súd nestotožnil ani so žalobnou námietkou o nedostatočne odôvodnenom rozhodnutí žalovaného. Z rozhodnutia je zrejmé, o čom bolo konané a žalovaný na relevantné odvolacie dôvody adekvátne reagoval. Nepreskúmateľnosťou podľa krajského súdu netrpí ani prvostupňové rozhodnutie, v ktorom je podrobne uvedený celý priebeh konania o správnom delikte, ako aj vymenované dôkazy, ktoré vyhodnotil správny orgán a podklady, z ktorých vychádzal pri rozhodovaní. Uvedené plne korešponduje s obsahom administratívneho spisu. To, že došlo k následnej prekvalifikácii správneho deliktu z pôvodne kvalifikovaného podľa § 106 ods. 3 písm. a) Stavebného zákona na správny delikt v zmysle § 106 ods. 1 písm. a) Stavebného zákona, bolo čiastočne spôsobené aj uvedením nesprávneho údaju žalobcu pri výkone štátneho stavebného dohľadu o rozsahu stavby, podľa ktorého sa stavba mala týkať celej metropolitnej optickej siete, t. j. ako hlavná stavba a až následne po doplnení dokazovania a zabezpečení ďalších podkladov zo strany správneho orgánu bolo jednoznačne zistené, že išlo len o prípojku, pre ktorú sa nevyžadovalo územné rozhodnutie, ale postačujúcim bolo ohlásenie drobnej stavby. Zmena právnej kvalifikácie bola žalobcovi oznámená na ústnom pojednávaní dňa 25.06.2014. Z obsahu zápisnice nevyplýva, že by proti zmene prítomní zástupcovia žalobcu nejakým spôsobom brojili, napokon zmena bola v zásade v ich prospech.

Krajský súd ďalej uviedol, že súčasťou administratívneho spisu je plnomocenstvo udelené žalobcom advokátke JUDr. Y. X., zapísanej v zozname SAK č. 3462, ktoré bolo udelené dňa 09.04.2013 (č.l. 48). V administratívnom spise sa nachádza ďalšie plnomocenstvo (č.l. 87) zo dňa 27.10.2013, podľa ktorého žalobca splnomocňuje JUDr. Y. X., občianku, aby žalobcu zastupovala vo veci „podania odvolania proti rozhodnutiu Mesta Banská Bystrica CS 7498/2013, PS-OP 137983/2013 zo dňa 30.09.2013 a následne v odvolacom konaní." Napokon je v administratívnom spise plnomocenstvo (č.l. 137) zo dňa 09.07.2014, ktorým žalobca splnomocňuje JUDr. Y. X., občianku, na jeho zastupovanie v predmetnom konaní. Plnomocenstvo bolo pripojené ako príloha k odvolaniu proti prvostupňovému rozhodnutiu zo dňa 25.06.2014.

Z uvedeného je tak zrejmé, že žalobca dňa 09.04.2013 splnomocnil zastupovaním advokátku JUDr. Y. X., avšak advokátka má pozastavený výkon advokátskej činnosti. Druhým splnomocnením zo dňa 27.10.2013 splnomocnil žalobca JUDr. Y. X. už nie ako advokátku, ale občianku, pričom rozsah splnomocnenia špecifikoval tak, že bude žalobcu zastupovať len vo veci podania odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu a následne v odvolacom konaní. Krajský súd sa stotožnil so stanoviskom žalovaného, že právoplatným skončením odvolacieho konania bol vyčerpaný rozsah splnomocnenia udelený JUDr. Y. X. ako občianke, a preto správny orgán nepochybil, ak v obnovenom štádiu prvostupňového konania konal priamo so žalobcom. Napokon aj v prípade právne účinného zastúpenia nie je vylúčené, aby správny orgán robil úkony priamo s účastníkom konania. Z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 25.06.2014 nevyplýva, že by žalobca vtedy namietal neprítomnosť, podľa neho splnomocneného zástupcu. Podľa krajského súdu vzhľadom na obsah plnomocnenstiev zo dňa 09.04.2013 a 27.10.2013, v čase ústneho pojednávania 25.06.2014, neexistovalo zastúpenie žalobcu. Zastúpenie žalobcu opätovne vzniklo až na základe plnomocnenstva zo dňa 09.07.2014, ktoré bolo

predložené správne orgánu dňa 15.07.2014 spolu s odvolaním. Z týchto dôvodov nebol žalobca ukrátený na svojom práve byť zastúpený, resp. nedošlo k porušeniu čl. 47 Ústavy SR, v zmysle ktorého každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, či inými štátnymi orgánmi, čo tvrdil žalobca. S argumentáciou žalovaného, že sa jedná o právo nechať sa zastúpiť a nie povinnosť, sa krajský súd plne stotožnil.

Z vyššie uvedených dôvodov, krajský súd nezistil porušenie zákonnosti u napadnutého rozhodnutia a postupu správneho orgánu, posudzujúc ich v medziach žaloby. Krajský súd uviedol, že dôvody nezákonnosti za žalobcu nevyhľadáva. Pokiaľ žalobca namietal na pojednávaní pred súdom aj ďalšie dôvody nezákonnosti a vady v priebehu ústneho pojednávania pred správnym orgánom uskutočnenom dňa 25.06.2014, krajský súd tieto námietky neposudzoval, nakoľko neboli uplatnené v zákonom stanovenej lehote. Krajský súd nemohol na ne prihliadnuť aj pokiaľ by boli opodstatnené v dôsledku skutočnosti, že neboli uvedené v žalobe, v zákonom stanovenej lehote. Napriek tomu krajský súd poznamenal, že nezistil takú vadu v konaní pred správnym orgánom, na ktorú by musel prihliadať, ktorá by mohla spôsobiť nezákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pokiaľ žalobca namietal podpísanie prvostupňového rozhodnutia neoprávnenou osobou, krajský súd poznamenáva, že toto tvrdenie bližšie neozrejnil a nepodložil žiadnym dôkazom o pravdivosti tohto tvrdenia. Preto krajský súd zastáva názor, že je dôvodné predpokladať, že rozhodnutie je podpísané oprávnenou osobou v zmysle interných predpisov žalovaného, ktorá spĺňa predpoklady osoby konajúcej v mene stavebného úradu v zmysle § 117 ods. 3 zákona .č 50/1976 Zb.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie alebo aby rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V odvolaní uviedol, že na pojednávaní konanom dňa 19.5.2015 upozornil na skutočnosť, že zamestnanci Mesta Banská Bystrica Mgr. C. V. a Mgr. X. P., ktorí v danej veci konali a vydali rozhodnutie stavebného úradu - Mesta Banská Bystrica, na uvedené činnosti podľa zákona neboli oprávnení, a teda vydané rozhodnutie sa nemôže považovať za rozhodnutie vydané oprávneným orgánom. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na skutočnosť, že keďže Mgr. V. a Mgr. P. nespĺňali osobitný kvalifikačný predpoklad na zabezpečenie činnosti stavebného úradu, nedisponovali ani dostatkom odborných vedomostí týkajúcich sa stavebného zákona, čo v konečnom dôsledku malo za následok nesprávne právne posúdenie danej veci.

Žalobca ďalej namietal, že predmetnou stavbou - „Miestnej prípojky optickej metropolitnej siete Metronet, časť napojenie objektov Horná č. 89-93, Horná č. 99-101, Cesta k nemocnici č. 13-21, Kukučínova 1-6, 8, 10-12 Banská Bystrica“ nedošlo k porušeniu ust. § 57 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. nakoľko predmetná drobná stavba je podzemným vedením elektronickej komunikačnej siete a podľa ustanovenia § 56 písm. b) zákona č. 50/1976 Zb. sa stavebné povolenie ani ohlásenie „pri nadzemných a podzemných vedeniach elektronickej komunikačných sietí, vrátane oporných a vytyčovacích bodov“ nevyžaduje.

V odvolaní žalobca opätovne poukázal na to, že správne orgány porušili ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), a to najmä ustanovenia § 3 ods. 5 a ustanovenia § 47 ods. 3.

Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

Na námietku žalobcu, že rozhodnutie stavebného úradu mesta Banská Bystrica vydali zamestnanci mesta, ktorí na jeho vydanie neboli oprávnení žalovaný uviedol, že v žalobnom návrhu doručenom

krajskému súdu dňa 07.01.2015, žalobca vôbec nenamieta skutočnosť, že by zamestnanci, ktorí konali o správnom delikte na úseku stavebného zákona, neboli na jeho prejednanie oprávnení. Túto skutočnosť odvolateľ tvrdil až na súdnom pojednávaní, teda ide o žalobné námietky nad rámec podanej žaloby.

Na námietku žalobcu, že žalovaný ako aj stavebný úrad mesta Banská Bystrica nesprávne právne kvalifikovali konanie žalobcu ako správny delikt podľa § 106 ods. 1 písm. a) zákona č. 50/1976 Zb. žalovaný uviedol, že pre napojenie hlavnej stavby - optických káblových systémov k ďalším objektom je potrebné ohlásenie stavebnému úradu a túto činnosť môže stavebník vykonať až po tom, ako mu stavebný úrad oznámi, že voči uskutočneniu stavby (aj drobnej) nemá námietky. Preto má žalovaný za to, že stavebný úrad mesta Banská Bystrica posúdil konanie odvolateľa správne, keď ho vyhodnotil ako správny delikt podľa ustanovenia § 106 ods. 1 písm. a) zákona č. 50/1976 Zb.

Na žalobcom namietaný spôsob vyhotovenia zápisnice z ústneho pojednávania o správnom delikte a rozhodnutia stavebného úradu mesta Banská Bystrica, ako aj zmenu právnej kvalifikácie správneho deliktu v konaní pred stavebným úradom žalovaný uviedol, že Správny poriadok nezakazuje správne orgánu, aby si na ústne pojednávanie vopred pripravil otázky, resp. aby použil predpísané tlačivo zápisnice, za účelom riadneho zistenia skutočného stavu veci. Správny poriadok taktiež neustanovuje povinnosť rozhodnúť o správnom delikte priamo na ústnom pojednávaní, tak ako je to pri konaní o priestupkoch. Pokiaľ ide o zmenu právnej kvalifikácie správneho deliktu, k tej došlo po tom ako stavebný úrad v rámci zisťovania skutočného stavu veci zistil, že odvolateľ nezrealizoval novú stavbu optickej siete, na realizáciu ktorej by sa vyžadovalo územné rozhodnutie, ale zrealizoval pripojenie optickej siete na jednotlivé objekty a túto činnosť je potrebné ohlásiť stavebnému úradu. Proti zmene právnej kvalifikácie skutku, žalobca nevznášal v konaní žiadne námietky, o čom svedčí aj zápisnica z ústneho pojednávania. Keďže spočiatku bolo podľa vyjadrení žalobcu stavebnému úradu zrejmé, že odvolateľ sa svojím konaním dopustil správneho deliktu podľa § 106 ods. 3 písm. a) zákona č. 50/1976 Zb., za ktorý stavebný zákon ukladá prísnejšiu sankciu, po zmene právnej kvalifikácie bolo konanie odvolateľa posudzované podľa menej prísneho ustanovenia § 106 ods. 1 písm. a) zákona č. 50/1976 Zb. V tomto smere krajský súd konštatoval správne, keď uviedol, že zmena právnej kvalifikácie správneho deliktu bola v zásade v prospech žalobcu.

Na námietky žalobcu, že v odôvodnení rozhodnutia mesta Banská Bystrica sa nenachádza zmienka o ust. § 56 zákona č. 50/1976 Zb. a na nedostatočné odôvodnenie výšky uloženej pokuty žalovaný uviedol, že s uvedeným tvrdením nesúhlasí, pretože v dôvodovej časti rozhodnutia stavebného úradu mesta Banská Bystrica na strane 4, odsek 8 a nasledovne, sa správny orgán podrobne zaoberal s ustanovením § 56 stavebného zákona. Pokiaľ ide o odôvodnenie výšky uloženej pokuty (str. 8 rozhodnutia stavebného úradu), stavebný úrad sa dostatočným spôsobom vysporiadal aj s výškou uloženej pokuty, keď uviedol že pri ukladaní pokuty prihliadol aj na poľahčujúcu okolnosť, že žalobca ohlásil drobnú stavbu, avšak na nepríslušný správny orgán, ako aj to, že uložil pokutu v spodnej hranici maximálne zákonom povolenej výšky pokuty. Žalovaný pokladá takéto odôvodnenie za dostatočne vyčerpávajúce, pričom z rozhodnutia stavebného úradu mesta Banská Bystrica je známe akého skutku sa žalobca dopustil a prečo mu bolo uložená pokuta v danej výške.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 19.05.2015. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariadiť pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26.10.2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Súd v správnom súdnictve preskúmava rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Podľa § 55 ods. 2 písm. b) zákona č. 50/1976 Zb. ohlásenie stavebnému úradu postačí pri drobných stavbách, ktoré plnia doplnkovú funkciu k hlavnej stavbe a ktoré nemôžu podstatne ovplyvniť životné prostredie.

Podľa § 57 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. stavebník môže uskutočniť stavby, stavebné úpravy a udržiavacie práce ohlásené podľa odseku 1 len na základe písomného oznámenia stavebného úradu, že proti ich uskutočneniu nemá námietky. K písomnému oznámeniu stavebný úrad pripojí overený jednoduchý situačný výkres a ak ide o jednoduchú stavbu podľa § 55 ods. 2 písm. a), k písomnému oznámeniu pripojí overenú projektovú dokumentáciu. Stavebník môže začať uskutočňovať ohlásenú stavbu, stavebnú úpravu alebo udržiavacie práce do dvoch rokov odo dňa jeho doručenia stavebníkovi, pokiaľ stavebný úrad neurčí inak.

Podľa § 106 ods. 1 písm. a) zákona č. 50/1976 Zb. stavebný úrad alebo inšpekcia uloží pokutu do 400 000 Sk právnickej osobe alebo fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie, ktorá uskutočňuje jednoduchú stavbu, drobnú stavbu, stavebné úpravy alebo udržiavacie práce, ktoré treba ohlásiť, bez takéhoto ohlásenia alebo v rozpore s ním.

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom ako aj žalobcom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a konštatuje správnosť dôvodov na základe ktorých krajský súd rozhodol.

Predmetom preskúmania bola zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OVBP2-2014/30735-SA zo dňa 24.10.2014, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho

orgánu č. ZT-PR-114938/7498/2014 zo dňa 25.06.2014, ktorým stavebný úrad podľa § 106 ods. 1 písm. a) zákona č. 50/1976 Zb. uložil žalobcovi pokutu vo výške 1.500 €. Predmetom správneho konania bol správny delikt podľa § 106 ods. 1 písm. a) zákona č. 50/1976 Zb., ktorého sa mal žalobca dopustiť tým, že v období od 19.11.2012 do 08.01.2013 konal v rozpore s ustanovením § 57 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb., nakoľko uskutočnil drobnú stavbu „Miestnej prípojky optickej metropolitnej siete Metronet, časť napojenie objektov Horná č. 89-93, Horná č. 99-101, Cesta k nemocnici č. 13-21, Kukučínova 1-6, 8, 10-12 Banská Bystrica“ bez písomného oznámenia stavebnému úradu, že proti ich uskutočneniu nemá námietky.

Po preskúmaní veci dospel najvyšší súd k rovnakému právnenému záveru ako krajský súd a konštatuje, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom. Žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán, vec správne právne posúdili, pričom sa dôkladne vysporiadali s námietkami žalobcu v prvostupňovom a aj v odvolacom správnom konaní. Najvyšší súd poukazuje na dôkladné a vyčerpávajúce rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu ako aj na rozhodnutie žalovaného a konštatuje, že uvedené rozhodnutia obsahujú všetky náležitosti uvedené v § 47 ods. 3 Správneho poriadku.

Správne orgány v odôvodnení svojich rozhodnutí uviedli všetky skutočnosti, ktoré brali do úvahy pri vydávaní rozhodnutí a svoje úvahy, ktorými sa spravovali pri hodnotení vykonaných dôkazov, analyzovali. Všetky námietky žalobcu, ktoré podal v priebehu správneho konania správne orgány v odôvodnení svojich rozhodnutí uviedli a rovnako aj uviedli ako sa s nimi vysporiadali. Pokiaľ ide o odôvodnenie výšky uloženej pokuty odvolací súd uvádza, že správne orgány sa dostatočným spôsobom vysporiadali aj s výškou uloženej pokuty, nakoľko stavebný úrad prihliadol na závažnosť konania a zároveň prihliadol aj na poľahčujúcu okolnosť, a to, že žalobca vo svojej dobrej viere ohlásil drobnú stavbu, avšak na nepríslušný úrad a na nepodpísanom tlačíve. Vzhľadom na uvedené stavebný úrad rozhodol o uložení pokuty v spodnej hranici maximálnej prípustnej výšky pokuty za spáchaný správny delikt.

Preskúmaním podaného odvolania najvyšší súd konštatuje, že podané odvolanie obsahuje opakujúce sa námietky, s ktorými sa súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal, a preto najvyšší súd uvádza, že odôvodnenie napadnutého súdneho rozhodnutia je v týchto častiach plne vyčerpávajúce a logicky odôvodnené. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby najvyšší súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Tým, že odvolanie žalobcu obsahuje rovnaké skutočnosti a krajský súd nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde, tak najvyšší súd vyhodnotil námietky uvedené v odvolaní ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia.

Na podanie žalobcu označené ako „doplnenie novoobjavených dôkazov“ zo dňa 14.03.2016, doručeného Najvyššiemu súdu SR dňa 22.03.2016, odvolací súd neprihliadal, nakoľko v správnom súdnictve platí koncentračná zásada a uvedené podanie nebolo žalobcom podané v zákonom stanovenej lehote.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 a § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca v konaní nemal úspech a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e opravný prostriedok prípustný.